Anarkisten

ORGAN FOR SKANDINAVIEN
Udg. af en Gruppe Anarkister. Ansvarh. J. Mortensen
5 Ø. pr. Nr. 35 Ø. halvaarl. Udland 10 Ø. pr. Nr., 1 Kr. aarl

Nr. 4 Oktober 1907 1. Aarg.

Ekspeditionen er hos E. E. Nielsen, Nørrebrogade 90, 2. Sal o. G., træffes Hverdage Kl. 7—8.
Redaktøren træffes hver Mandag Kl. 5—6 Rørholmsgade 21, 2. t. h.
Filialekspedisjon för SVERIGE:
Cigarmakare Reinhold Nielsen, Vädergränd 12, Ystad.

Anarkistisk Forening

afholder Møde hvar Fredag Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden. Bekendtgøres i „Soc. Dem."

Mit Fædreland.

Hvor sig Engens grønne Tæppe breder
med Smaablomster paa,
hvor dets Farve spaltes af en Aa,
som til Havet leder
og forsvinder ved dets Strand,
i hvis Bølger Solen glimter,
hvor de fjerne Sejl jeg skimter —
saadan er mit Fædreland.

Hvor de høje Fjælde trodsigt truer
mellem Fossefald,
der, hvor Foden vejkendt være skal
— slig Natur mig huer.
Kækhed giver den sin Mand,
højner Sindet ved sin Vælde.
Vildt forrevne, stejle Fjælde —
saadan er mit Fædreland.

Hvor en mægtig Sol fra dybblaa Himmel
straaler varm og stærk
paa sit broget-rige Skaberværk,
paa en Blomstervrimmel,
skønhedsfyldt ved Skov og Strand;
hvor Orangen jeg kan finde
med sin Duft i Sydens Vinde —
saadan er mit Fædreland.

Overalt jeg føler Hjemmets Glæde;
Dalens lune Skød,
Strandens Bred med gylden Sol i Glød,
venlig bød mig Sæde.
Bjærgets Ryg og Ørknens Sand,
Sydens Farve, Slettens Øde:
Alt er *mit*, som Muldets Grøde
— *Jorden* er mit Fædreland.

Li-ping.

Kongres i Amsterdam.

Anarkister fra mange Lande har været samlede til Kongres de sidste Dage af August i Holland.

Ca. 55 Deltagere var mødte, og Debatten antog til Tider en næsten stormende Karakter. Flere Resolusjoner vedtoges, og man besluttede at stifte et frit, internationalt Forbund. Endvidere oprettedes et Bureau bestaaende af 5 Delegerede, som Bindeled mellem de forskellige Landes Grupper og Enkeltpersoner.

Dets Opgave er ikke at være ledende, men vækkende, at give og modtage Initiativer til Bedste for den revolusjonære Bevægelse Jorden over.

At skabe en stor og kompakt Organisasjon henhører ikke under Anarkismen; dens Opgave er tvertimod at splitte alt Hærvæsen, saavel Stemmesedlernes som Bøssepibernes, og af Bestanddelene skabe selvstændig tænkende og handlende Mennesker; men at disse da søger fri Forbindelse med ligesindede, er til Gengæld kun Udslag af en naturlig og oprindelig, menneskelig Trang.

Hvilken Betydning det nystiftede Forbund vil faa, kan kun Tiden besvare; men vi vil ønske, at de glade Forhaabninger, som modtog anarkistisk Internationale, ikke maa blive skuffede.

Kongressens Forhandlinger og de der fremkomne, interessante Oplysninger faar vi nok senere Lejlighed til at omtale

J. M.

En Lov.

I den moderne Bondepolitik har Tyendelovgivningen alt i lange Tider staaet som et Spørgsmaal, der fordrede sin „Løsning". Man kom ogsaa dertil, at man nedsatte en Kommissjon til at revidere Tyendeloven, hvis eneste Skavank blot er, at den vedblivende skal eksistere. Den graahaarede Kommissjon er nu endelig færdig med sit „Arbejde", og en Indstilling vil, som det fremgaar af Dagspressen, kunne ventes i den kommende Rigsdagssluddersamling. Bestræbelserne i denne Kommissjon har været at møde frem med et samlet Forslag, hvilket vil sige det samme som et *reaksjonært* Forslag.

Et Menneske med Humanitetsfølelse — selv overfor Tyende — vil, naar han læser dette Forslag, kaste det fra sig med Foragt, oprørt over slige barbariske og middelalderlige Bestemmelser, som den moderne Tids Reformatorer har faaet bikset sammen.

Selv om Forslaget i alt væsentligt kendes — officielt foreligger det ikke endnu — er der ikke nogen Grund til at irritere sig selv med at gaa ret langt ind paa Detaljerne i „Loven".

Til Eksempel hedder den famøse Skudsmaalsbog ikke mere „Skudsmaalsbog", men Tjenestebog, hvori et Tyendes Indgang og Udgang skal staa paa Prent med Segl og Kruseduller.

Der er en hel Del Paragraffer til Beskyttelse af Tyendet, akkurat saa abstrakte, at hvad der herefter udvises mod Tyendet og vil kunne paralelliseres med Dyrplageri, giver Tyendet en vis Ret til at forlade sin Plads med eller uden Tab af Løn — eller kun med en ringe Mulkt til Husbonden. Overmenneskelige Ydelser, som f. Eks. at lade Tyendet arbejde baade Dag og Nat, maa ikke finde Sted. Og det skal have „tilstrækkelig" og sund Kost „efter Egnens Skik og Brug". Kan Husbonden og Tyendet ikke blive enige om, *naar* den lovbundne Fritid skal være, „afgør Husbonden det alene". Man har ogsaa faaet fastslaaet, hvormange Kubikfod Luft Tyendet paa sit „Værelse" skal kunne snappe af, og at det skal have én Stol. Endvidere er der en hel Del Paragraffer om Formen og Tiden for Udbetalingen af Tyendets Fedtskillinger og om Retstvister. Men nok om det.

— — Vise Mænd, disse Kludekræmmere med den ene Stol! Den er ikke saa dyr, selv om det er Meningen, at den skal være til at sidde paa. Og den „tilstrækkelige og sunde Kost efter Egnens Skik og Brug" heller ikke, aldenstund Egnens Skik og Brug er at give Tyendet saa lidt og saa daarligt som muligt.

Det er Gud straffe mig den elendigste „Lov", der er givet af Mennesker for at hjælpe Mennesker.

I Romertiden var man omhyggelig med Slaverne, gav dem rigelig Mad og plejede dem, om de var syge. I vore Dage foreskriver man, hvorlidt en Slave skal have! Og man lever højt af at lave saadanne Love! En Eftertid — forhaabentlig ikke for langt borte — vil forundre sig over, at slige Lovreformatorer med deres Forslag ikke kom til at dingle i Galgen.

Det vil vel næppe være stort bevendt gennem nærværende at ville tale til Tyendet. Formentlig vil det Tyende, der er klar over sit Menneskeværd, vel allerede have forstaaet at skaffe sig Plads under en fingeret Betegnelse og paa den Maade blæse Tyendeloven, som den er og bliver med dens Chikanerier og „Beskyttelse" et Stykke.

Men naar den er draget frem her, er det fordi den giver et godt Billede af hele det reformatoriske Arbejde. Humbug fra Ende til anden! Loven er ikke alene som alle andre i deres Oprindelse og Væsen et Led i Begrebet Mit og Dit, men den er tillige en Lov, skreven for Slaver, for at de skulle vedblive at være Slaver.

For Arbejderne og den trællende Stand, der med sin Stemme „kræver" sit Menneskeværd, maatte det vel snart gaa op, at Vejen til Frigørelsen for Udbytning og alt Slaveri ikke gaar gennem Rigsdagens Vedtagelser eller de hykleriske Reformatorers snu og velberegnede Løgn om Folkets Rettigheder, men kun gennem Revolusjonen.

Jul. S.

Intet Fremskridt, fuldstændigt eller delvist, er sket uden voldsom Revolution.

Elisée Reclus.

Stuttgart-Kongressen.

Beretningerne om den antimilitaristiske Debat paa ovennævnte Kongres er højst interessante og gode at faa Forstand af — og Forstand er det, som vi Anarkister totalt mangler — saaledes lyder Raabet til os fra alle Landes Rigs- og Hofsocialister. Og det samme Raab vovede Patrioten og „Antimilitaristen" Bebel at slynge i Ansigtet paa den virkelige Antimilitarismes glimrende Agitator, den franske Advokat Hervé. — Denne Mand, hvis Betydning Jaures vil reducere til intet, har i Frankrig udfoldet en saa kraftig og energisk Agitasjon, at Virkningerne, særlig i Flaaden, er saa store, at dens Ledere frygter hele Besætningen inden kort Tid vil være ubrugelig i Krigstilfælde.

Hvis dette er Resultatet af Uvidenhed, saa lad os dog endelig snarest blive fritaget for alle Hof- og Patriotsocialisters lodne og fedtede Klogskab.

Bebels Tale paa Kongressen gnistrer forøvrigt helt igennem af sædvanlig Inkonsekvens.

Han er som sagt Patriot og Antimilitarist, som om disse to Begreber hos et klart tænkende Menneske lader sig forene. Patriotismen har alle Dage været Basis for Militarismen, og at bekæmpe denne under samtidig Leflen med Patriotismen, er ganske det samme som at rykke Toppen af Ukrudtet og gøde Roden.

„Nationaliteten er en historisk Kendsgerning og en *Nødvendighed,*“ siger Bebel.

Ja, kære Herre, den er akkurat saa stor en Nødvendighed som De selv. Begge er heldigvis unødvendige Onder, som alle gode Kræfter maa bekæmpe.

Og videre: „Hvis Arbejderne intet Fædreland har, maatte vi opgive vor parlamentariske Virksomhed; men vi vil ikke lade os forlede til Skridt, der kan sætte hele vor Partieksistens paa Spil.“

Ja vist, der kommer vi til Sagens Kærne. Magtbegæret, Følelsen af at staa som Høvding for ca. 3 Millioner blinde, vildledte Socialdemokrater er nok til at vedligeholde en gold Parlamentarisme, og for en unyttig Partieksistens Skyld stiller man sig i Vejen for alt virkeligt Fremskridt og for den direkte Handling.

Bebel og Konsorter ved godt, at den kunstige Nasjonalfølelse eller Patriotisme er en gennem utallige Generasjoner nedarvet og af Kapitalismen næret sygelig Fordom, som hænger nøje sammen med Privatejendomsretten, ja egentlig kun er denne i udvidet Form.

At røre ved denne urgamle Kræftskade tør Førerne, der altid har krummet Ryg for de konservative, socialdemokratiske Arbejderes daarlige Instinkter, ikke risikere. Magtstilling og Levebrød gaar selvfølgelig frem for Sandheden, saaledes byder i hvert Fald socialistisk Klogskab.

Vi andre, som ikke er nær saa kloge, vi glæder os i anarkistisk Uvidenhed over, at Hervés energiske, radikale Arbejde har vundet saa stort Terræn. Naar denne moderne „Catilina“, som Christian Krohg i en reaksjonær og ondsindet Artikel betegner ham, opfordrer Soldaterne til revolusjonær Handling, til Insubordinasjon og Desertasjon, for derved at bringe det barbariske, uværdige Krigsmaskineri ud af Virke, og han samtidig paa følgerigtig Vis planter den nasjonale fremskridtsfjendtlige Fane paa Møddingen — saa haaber vi oprigtig; at han rundt om paa Jorden maa finde mange Efterlignere, Folk, som tør se Sandheden i Øjnene og kæmpe for den, ladende haant om al socialistisk „Klogskab“. Denne indbringende Klogskab er nemlig, nærmere beset, ikke andet end Taktik for Svindlere og Bedragere, der med den ene Haand stikker Folket gyldne Løfter og fede Fraser i Næsen, og med den anden, skjult paa Ryggen, krampagtig alt klamrer sig til Kapitalens Pengesæk. Men et saadant Førerskab vil vi af al Magt bekæmpe, saa vist som det er vor Opgave at nedbryde alle meningsløse Skranker og taabelige Fordomme, og til disse hører i første Række den fordummende *Patriotisme* med sit værdige, barbariske Afkom: *Militarismen.*

J. M.

Udviklingen.

„I anerkender ikke den historiske Udvikling“ er et Argument som ofte benyttes imod Anarkisterne. Og det er et Argument, som sjælden undlader at gøre sin Virkning overfor kritikløse og autoritetstroende Tilhørere — Tilhørere, som man, ak desværre, finder næsten allevegne og da fremfor alt blandt de „klassebevidste danske Arbejdere“.

Træd ind i en hvilken som helst Forsamling af — ja, hvad skal man sige, Gennemsnitsarbejdere, gode Demokrater, og Du vil faa et glimrende Støttepunkt for den gamle Teori om Troens Magt. Og ligesom Bibelen i gamle Dage ikke var for hver Mand at læse, saaledes er Marxisternes allernyeste nye Testamente „Das Kapital“ heller ikke for hver Bondedreng at give sig i Lag med. Profeterne, Hyrderne i Flokken, de har læst den, og de siger, den er storartet. Den indeholder ligesom det gamle og det nyere Testamente, Spaadomme om Menneskehedens Frelse; men tænk, disse sidste nye Spaadomme, de er byggede paa videnskabeligt Grundlag.

Vent bare, I kære, taalmodige Arbejdere, sæt Folkets Mænd ind paa Samfundets fede Pladser, sæt dem paa Taburetterne her og der og allevegne, og vent saa bare, Kapitalen koncentrerer sig ganske af sig selv, og naar den er tilstrækkelig koncentreret, saa kan Arbejderne ganske uden nogen Ulejlighed gøre Staten til eneste Arbejdsgiver — og se, om de faar nogen Fornøjelse af det.

Saa lægger hundrede Tusinder af Arbejdere Hænderne i Skødet og venter, venter paa Udviklingen, paa Kapitalens Koncentrasjon og Elendigheden. Og vover de ivrigste og mest vaagne af dem en sjælden Gang at mukke lidt, saa kommer en af „Folkets Mænd“ — en af dem, der sidder paa Flæsket — og siger: kære Venner, styr jer Hidsighed, I ruinerer jo os allesammen, Forholdene er endnu ikke saaledes, at — — —

I maa vente!

O, kunde Karl Marx bare se, hvad han nuomstunder er for Arbejderbevægelsen, han vilde vende sig i sin Grav.

Trods det, at Karl Marx’ Teorier Punkt for Punkt kritiseres og revideres, trods det, at Statistikken med tørre Tal modbeviser Koncentrasjonsteorien, og Værdilæren og Elendighedsteorien opgives som forældede, ja trods det, at selve den saakaldte materialistiske Historieopfattelse delvis maa opgives, eller ialfald uddybes saaledes, at den ganske skifter Karakter — trods alle disse Fakta er Karl Marx’ Autoritet endnu den Dag i Dag en af de væsentligste Hæmsko for Arbejderbevægelsens Fremskridt.

De menige Arbejdere, den kompakte Majoritet, har indlevet sig i den Tro, at Udviklingen vil gøre det hele.

Ak, Troen, Troen — Troen kan flytte Bjærge, siger man; her har vi et udmærket Bevis for, at Troen selv kan være et Bjærg, der knuger Arbejderne ned i Dybet. Thi den Dag, da Arbejderne opdager, at dette med Udviklingen, det var bare noget, de troede, og at det er det, der er Skyld i, at de endnu gaar og slider; den Dag, da Arbejderne hører op med at løbe som Faar for Førerne, disse veltilfredse Faarehyrder, den Dag, Arbejderne opdager dette og siger — holdt, nu vil vi selv, da ramler det borgerlige Samfund.

Det hviskes rundt om i Krogene, stadig stærkere og stærkere, Faarehyrden har ondt ved at snakke sig fra det, at Arbejderne har Magten — ikke at de faar den, men at de har den i Dag, blot de véd det.

Kammerater, lad os fortælle dem det!

G. E. R.

En praktisk Opgave.

Der er ét, vi Anarkister særlig maa lægge Vægt paa, hvis vi ikke vil blive misforstaaet eller anses for Drømmere — det er, at vi mere energisk end hidtil griber ind og handler, hvor der bedst kan udøves revolusjonær Indflydelse og opagiteres revolusjonære Strømninger, der, hvor Arbejdermasserne er samlede til Kamp for Fællesinteresser i selve Fagorganisasjonerne.

Vil vi ikke se vore Idealer rykket ud i en uendelig fjærn Fremtid, men derimod gerne allerede nu se en Lysning i det sociale Mørke, der omgiver os, er der vist næppe en mere naturlig Vej end den, at revolusjonære Arbejderne indenfor de forskellige Fag, saaledes at de kom til at forstaa deres egne Interesser og deres egen Magt. Jeg er sikker paa, naar det er naaet, da forstaar de ogsaa at handle derefter.

Arbejderne bliver saa tidt belært om, at det gælder at erobre Magten, den politiske Magt, vel at mærke. Hvad Gavn har dog Arbejderne af den politiske Magt? Løber ikke alle Arbejderes Interesser lige modsat Vej? Bunder ikke deres Eksistens i de økonomiske Forhold, er det da ikke soleklart, at deres Kamp ogsaa maa være økonomisk? Det er denne Forstaaelse af deres egne Krav, af deres eget Værd, af den Magt, de er i det Øjeblik, de for Alvor vilde handle, som vi maa opagitere. Og hvor er der vel bedre Jordbund end netop i de forskellige Fagforeninger, hvor Kravene og Midlerne fremsættes og diskuteres, hvor Kampene staar imellem Arbejderne og Arbejdsgiverne?

Om en saadan ren økonomisk Arbejderbevægelse gælder det at flokkes, fuldstændig uafhængig af al politisk Indflydelse, kun forfølgende den revolusjonære Vej, der betegnes af direkte Aksjon, og som kulminerer i den sociale Generalstrejke, d. v. s. Ophævelsen af Ejendomsretten, Ekspropieringen fra Kapitalisterne og Fødselen af det ny Samfund, et Samfund uden Autoritet, uden Love, uden Penge, uden Ejendom, det Samfund, hvor alle er frie, lige og rige.

Burde Arbejderorganisationerne, Fagforeningerne ikke have været en saadan Bevægelse, og kunde den ikke have været det? Jo, hvis den havde været fri for Politik; men i Stedet for er det jo nu en Skole for alle dem, der har deres egne personlige Interesser mere for Øje end Arbejderklassens.

Det er altsaa vor Opgave af denne Skole for Politikere at skabe en revolusjonær Arbejderorganisasjon med det Formaal, naar Tiden er inde at overtage Produksjonens Ordning, og Midlet dertil er som før omtalt den sociale Generalstrejke, der igen er Højdepunktet af den direkte Aksjon.

Som Fagorganisasjonerne er ordnede nutildags betyder de intet for Arbejderne, thi hvor langt kan vi komme med vore Slavekontrakter, der binder os for mange Aar ad Gangen, med Voldgift og Forhandlinger i lange Baner, med Parlamentarisme og Love? En kraftig Generalstrejke vil kunne udrette mere end mange Aars parlamentaristisk Sludder og Lovmageri, der kun drager os dybere ned i Uføret.

Vel er der mange Anarkister, der ser med en vis Skepsis paa alt, hvad der hedder Fagorganisasjon, men de maa huske paa, at det økonomiske, det faglige, er jo netop det, der interesserer Arbejdernes brede Lag; her kan det ikke nytte at komme med videnskabelige theoretiske Afhandlinger, der lader dem uberørte, men Handlingen, den direkte Aksjon vil, naar den er prøvet et Par Gange, tænde Haabet om en lysere Tid, idet den revolusjonerer Sindene ved selve Handlingernes Udførelse; den opdrager Proletariatet til Bevidsthed om Menneskeværd og Retfærdighed, om dets egne Interesser og Maaden, hvorpaa disse kan varetages, den opflammer til stadig Kamp, til uafbrudt Angreb mod dens naturlige Fjende, den besiddende Klasse, de Herskende, Arbejdsgiverne.

Med andre Ord, det er altsaa vor Opgave ufortrødent at hævde vore frie Anskuelser og ved direkte Aksjon, overvindende alle Vanskeligheder, plante Kampens Banner over Arbejderorganisationerne. I andre Lande er Anarkisterne blevet kloge paa dette for længe siden, men og-

saa herhjemme er det paa Tide nu, netop nu, hvor det gærer snart i alle Kroge af vore Organisasjoner, at propagandagere for den direkte Aksjon. Arbejderne er virkelig bleven gnavne over den Slendrian, det gik saa længe i, de bliver saa smaat ked af alle de Love, de har ladet smede omkring sig, ikke mindst indenfor deres respektive Fagforeninger; den Tid vil inden ret længe være inde, hvor alle disse kunstige Baand sprænges, og direkte Aksjon sættes i Stedet.

Da vil Handlingerne, Kampene følges af Slag i Slag. Proletariatet vil blive mere og mere begærligt og tilsidst erobre det Hele, ikke for at ombytte Rollerne med de nuværende Magthavere, men tværtimod for at skabe Frihed og Lighed i fuldeste Maal paa den hele Jord, denne Jord, som, fra et retfærdigt Synspunkt betragtet, tilhører *alle*, men som under den nuværende Samfundsform er de faas Ejendom.

L. Nielsen.

Vi bør føle os som Enere, der hver er sig sit Ansvar bevidst.

Herman Trier.

Hebron.

Ikke dette Børnehjem, der ligesom mange andre en stakket Stund giver Pressen Sensasjon og Føde. Ikke disse tusind Børn, der paa Børnehjem og Anstalter mishandles af deres „Opdragere“, hvad enten det er den haarde straffende, eller den seksuel abnorme, eller den til Sygelighed kærlige „Fader“ eller „Moder“, om hvem Børnene flokkes, men aldrig lærte andre at kende. Men Jer, kære Fædre og Mødre! I føler sikkert dybt for de stakkels Børn, naar I læser jeres Aviser — med Begær om at læse mere! Mange af Jer bliver maaske harmfulde, ikke slet saa meget paa et System, som I i Forvejen daarlig har søgt Forklaring paa. Men I har let ved at trøste Jer. I trøster Jer med jeres egne Børn, som I heldigvis selv „opdrager“.

I trøster Jer med jert eget „Hebron“.

Jeg tænker ikke paa den fattige Kvinde, der mishandler sit Barn med at sende det til Vuggestue og Asyl, hvor der er Lus og Fnat m. m. Eller paa den gamle Bedstemoder, der fik Børnene hjem og om Søndagen gav dem en Toøre for at gaa hen og høre paa nogle Raaheder af Herregudsvrøvl. Nej, men paa Jer tænker jeg, kære Fædre og Mødre, som „opdrager“ jeres Børn selv, og som harmes paa de andre.

Hvormange Paabud gav I ikke Dagen lang jeres Børn? Hvormange af Jer stak dem ikke én eller flere paa Torsken? Hvor mange Gange satte I Jer ikke i Respekt? Hvor ofte roste I ikke? Og hvor ofte dadlede I? I var vrede, eller I glædede Jer i egoistisk Kærlighed. Jo, I „opdrager“ jeres Børn, hver paa sin Maade til at ære Fader og Moder.

For I er jo selv blevet „opdraget“.

Men er I aldrig gaaet i Jer selv og har tænkt paa Jer egen Opdragelse? Kan I huske og tænke, hvor var det da, I lærte Trods, Had, Mistænksomhed, Forstillelse og Løgn?

Kan I huske, hvorledes hvert lille Paabud kunde forstemme jert Sind, fordi I følte, at det var noget af jert menneskelige Jeg, der blev traadt under Fødder? Kan I se den store Mishandling heri? Saa tænk!

Og I vil gøre den simple Opdagelse, at alt, hvad I saa med jeres Øjne, hørte med eders Øren, hvad I tænkte, følte og opfattede af de Forhold, der omgav Jer, — at alt dette dikterede eders Handlinger.

Barnet vræler i Vuggen, det kræver sin Ret som Menneske, og det tier ikke, før det er tilfredsstillet. Det river senere al Ting i Stykker, først for at faa Kræfter, senere af Videbegærlighed. Det er den fysiske og aandelige Attraa, som naturligt udvikles først til Leg og senere til Gavn — men altid for at tilfredsstille sit eget Jeg. Derfor har Barnet Ret i alt, hvad det foretager sig. Derfor har Barnet altid Ret og Forældrene Uret. Derfor skal Barnets Opdragelse være Barnets egen Erfaring, fornuftmæssig ledet af de Forældre, som respekterer Mennesket i Barnet. Med andre Ord en fri Opdragelse. Giv Barnet fri!

Al anden Opdragelse er lig den i „Hebron“ og alle andre Anstalter, som med sin Moral, her som der, spytter al Sandhed, Oprigtighed og Kærlighed i Øjnene.

Jul. S.

Lidt om Militarisme.

Man kan ikke tænke sig noget saa raat, saa umenneskeligt som Krig, noget saa meningsløst som Militarismen.

Søg frem alle Ordbøger, og vælg deraf de stærkeste Udtryk, Du kan finde — de kan ikke rumme det Væld af Afsky, Mennesker med sund Omtanke maa føle ved Tanken paa Militarismen.

Stridigheder har der været mellem Folkene saa langt tilbage, man tror at kende Tilværelsen, og det vil der vedblive at være, hvor langt Menneskene end naar frem i Udvikling. De opstaar jo kun som en naturlig Følge af de forskellige Individers Samvær; kun Maaden, hvorpaa de udkæmpes eller udjævnes, er karakteristisk for den enkeltes Vedkommende som i større Stil — for Nasjonernes — alt at dømme efter den Tids Kulturtrin, hvorpaa man staar.

De første Mennesker, man ved noget om, handlede mere af Instinkt end efter moden Overvejelse, de var ikke overlæssede med Love og Anordninger og kendte ikke, hvad man nu kalder „vore Myndigheder“. Derfor var de ogsaa henvist til at leve og forsvare sig, som de bedst kunde. Det var, om man saa maa sige, Næverettens lovlige Tid. Men Tiderne udviklede og udartede sig.

Mellem Nasjonerne indbyrdes herskede Næveretten, og den stærkeste fik Ret, den Ret, man nu, hvis Striden stod mellem enkelte Personer, vilde dømme efter Bølleloven.

I vor Tid er vist alle enige om, at ingensinde har Folkenes Intelligens staaet paa saa højt et Standpunkt som nu, aldrig har man haft saa nøje Kendskab til alt i Universet eller faaet saa menneskekærlige Tanker møntet ud i Virkeligheden som nu. Derfor staar ogsaa Militarismen saa grelt som aldrig før til Tiden og dens Kulturstrømninger.

Nu spørger „vi Børn af vor Tid“ alle dem, der har noget med vort Samfunds Styrelse at gøre: Hvorfor skal Militarismen vedblivende eksistere, dette forfærdelige Uhyre, som kun er til Ulykke og Ruin for Nationerne? Hvorfor skal den tage Landets unge Mænd bort fra deres Arbejde, gribe forstyrrende ind i deres Livsgerning og tvinge dem til i aarevis at tilbringe Tiden med at lære at slaa Folk ihjel! Hvorfor skal den bruge Millioner af Folkets Midler, de Midler, der er surt fortjente, og som der trænges haardt til i de smaa Hjem og i Samfundets Husholdning til Gavn for dem, der nu kun kender Livets Skyggeside.

I vore smaa hjemlige Forhold er det desuden den reneste Ironi at holde væbnet Krigsmagt, den vi ved er saa hjælpeløs, lille, ubetydelig mod de store Nasjoners. Hvem vilde kunne udmaale den Sum af Ulykker og Lidelser, en Krig med alle dens Rædsler fører med sig, det er altfor overvældende for menneskelig Beregning og Tænkning.

Og al denne Elendighed skulde vi, som gælder for at være tænkende Væsener, blindt gaa med til — umuligt! Vi maatte da handle som Avtomater, efter andres Vilje og Bud; det kan ingen normale Mennesker gøre.

Vi er hver noget for sig, som har Ret til at leve vort Liv som vi selv vil; som har Pligter overfor andre, som bør hjælpe fremad, hvor vi kan. Men ikke er det vor Pligt at gaa en vis og meningsløs Død imøde eller lade os gøre til Krøbling for Livstid, det kan intet Menneske fordre af os. Og hvis det endnu er Tilfældet, at sligt kan kræves af et Folks bedste Ungdom og Manddom, at de skal ofre sig for Fædrelandet, som det saa smukt hedder, men som det i Virkeligheden er — for de enkelte Magthaveres Brutalitet og Egoisme, saa er det paa høje Tid at vise, at nu skal det være forbi.

Hvorfor nægter ikke alle, som bliver anmodet derom, at gøre Militærtjeneste, alle som én, og hvorfor nægter de ikke at gaa med til en Krigs urimelige Rædsler? Derved vilde de i Sandhed gavne deres Land. De enkelte, som har vovet det, har sandelig vist meget Mod, og de har mangen Sympati og varme Beundring. Tak for Eksemplet!

Det første Skridt er gjort, men der er langt igen til Maalet; men vi véd, at vi skal nok faa Militarismen afskaffet. Vi graver saa længe ved Roden af dette gamle, raadne og dog saa sejge Træ, at det tilsidst *maa* falde.

Thyra.

Sandheden.

af Francis du Bosque.

Bagved Skæbnens Behersker hvælvede sig den blaa Himmel, og fra ham selv udgik en straalende Glorie, der kastede sine Straaler ud i det uendelige Rum. For hans Ansigt svævede utallige Aander, hvis flagrende Vinger glimtede som en Stjernevrimmel, indtil det yderste Fjærne.

En gyselig Skikkelse, mere grufuld end Døden, trængte sig frem. Dens dumme, stirrende Øjne havde en blyagtig Glans, naar den aabnede sin blodige Mund med de fugtige, klæbrige Læber, udstrømmede en stinkende Aande og Myriader af giftige Fluer, mens den med hæs, brusten Røst hvæsede: Jeg er Krigen!

„Tag denne,“ lød det, idet der raktes det hæslige Væsen en gylden Rustning, skinnende som selve Solen. „Lange Tider vil henrinde, før Menneskene opdager, hvad der skjuler sig heri.“

Uhyret iførte sig den gyldne Rustning og styrtede sig gennem Æteren ned paa Jorden.

Et Væsen, ren som Morgenen, rank som en Krystalsøjle, med frygtløse Øjne, store og klare som Himlen selv, nærmede sig, idet hun med klangfuld Røst sagde: Jeg er Sandheden!

„Ifør Dig denne,“ lød det, idet der raktes hende en prunkløs, graa Klædning. „Mange Aar vil gaa, før Menneskene kender Dig heri.“

Dermed for Sandheden gennem Stjærnevrimlens Labyrinter ned paa Jorden.

Hun begav sig til Redaksjonen af et stort Dagblad. Da Chef-Redaktøren saa hende, lukkede han Døren for Næsen af hende og forbød Dørvogteren at indlade hende oftere.

Paa samme Maade blev hun behandlet af hele Pressen, fra Chefen til den ringeste Tjener, og de forsultne Reportere haanede hende, kastede Cigarstumper paa hende og sparkede hende ned ad Trapperne.

Blandt andet kom hun til Dagbladet „Sandhedsfaklen“s Kontor. Dette Blads Motto, prentet med fede Typer paa Forsiden, var: „For den sejrrige Sandhed!“

Hun traadte ind i Redaktørens Kontor, men denne blegnede, da han saa hende, han havde nemlig for mange Aar siden kendt hende.

„Hvordan er Du kommen herind?“ stammede han. „Hvorledes er Du kommen gennem de ydre Lokaler, har Du ikke hørt, at Du ikke maa vise Dig her? — For Guds Skyld, forlad mig, Du ruinerer mig!“ Hans Stemme svigtede, og han puffede hende ud ad Døren, som han laasede. —

Træt og mismodig vandrede hun henad Gaden, da hun mødte en Skare Mennesker, der

gik ind i en stor Sal. Denne var fyldt med Mænd og Kvinder, og i Salens ene Ende var rejst en Tribune, hvor der sad flere Mænd. En af disse rejste sig og talte højt og ivrigt, saa at Aarerne svulmede paa hans Pande. Han sagde: „Landets Frelse beror paa det konservative Parti, Sandheden er mægtig og vil sejre!"

„O, der, ved Siden af min Discipel, er min Plads!" sagde hun, sprang op paa Tribunen og stillede sig ved Talerens Side. Denne talte længe og sluttede med at sige: „En Regering over, ved og af Folket, vil aldrig forsvinde fra Jorden!"

Men Sandheden, som stod ved hans Side, raabte med høj Røst, saa det hørtes fra Væg til Væg: „En Regering *over* Folket! — ja vist, ved Hjælp af Ejendom og Magt! *Ved* Folket? Aldrig! *Folket kan ikke regere Folket,* og ingen Mand har Ret til at herske over en anden!"

„Smid hende ud!" skreg Taleren. „Smid hende ud!" skreg hele Auditoriet i Kor. Man hentede Politiet og førte hende ud, hvorpaa Døren blev lukket efter hende.

En uvidende Sværm forfulgte hende med Hujen og raa Tilraab, og nedslaaet vandrede hun paany gennem Gaderne, til hun naaede en anden stor Sal, fuld af Tilhørere.

Idet hun traadte ind, hørte hun en Taler sige: „Folkenes Frelse er Demokratiet. Sandheden er mægtig og vil sejre! Det Regimente, som føles mindst, er det bedste!"

Denne Mand vil sikkert forstaa mig, tænkte Sandheden og stillede sig ved hans Side, raabende med høj Røst: „Ja, Friheden er det højeste Gode, al Tvang er Uret, alle Love, der giver til de faa, hvad der tilhører alle, er uretfærdige! Tro mig, jeg er Sandheden!"

„Hvad er det, hun siger? Smid hende ud!" lød det omkring hende, og under Hyl og Hyssen blev hun udstødt af Forsamlingen. —

Natten tilbragte hun under aaben Himmel. Da Morgenen kom, hørte hun Klokkeklang og saa mange Mennesker gaa til Kirke. Sandheden fulgte med ind i det store Rum, hvor der var straalende Lys, Musik og Duft af Røgelse. En sortklædt Præst forkyndte fra Prækestolen: „Sandheden findes ene i den hellige, almindelige Kirke! alle andre dvæler i Løgnens Mørke." Da maatte Sandheden igen tale, og hun raabte: „Det er Vildfarelse, for jeg er Sandheden!"

Menigheden begyndte at lægge Haand paa hende, men Præsten sagde: „Rør hende ikke, den Stakkel! hun er sindssyg! hør ikke efter, hvad hun siger!" —

Omsider kom hun, træt og bedrøvet, til en stor Bygning med tilgitrede Vinduer. „Det er Fængslet," sagde en lille Dreng. Hun opsøgte den mørkeste og usleste Celle, hvor hun fandt en ung Mand liggende. Sandheden rørte ved ham og bad ham rejse sig. Den unge Mand sprang op og raabte jublende: „Du er Sandheden! O, hvor jeg har længtes efter Dig, efter at se Dig, før jeg dør!" „Hvornaar skal Du dø?" spurgte hun sørgmodig „og hvorfor?" „Imorgen skal jeg dø, fordi jeg altid har fulgt Dig. Jeg stod paa Gader og Stræder og prækede, at ingen har Ret til at underkue sin Broder, og at den eneste Lov var, at lade Enhver have sin fulde Frihed. Jeg sagde, at enhver Tvang, Mand og Mand imellem, er Uret. „Og derfor skal Du dø?" spurgte hun. „Ja, ved Solopgang."

Da Morgenen kom, omfavnede hun den unge Mand og kyssede ham, og han gik rolig i Døden. Sandheden sad paa Stigen under Galgen, trak sin simple, graa Kappe over Hovedet og græd. —

I det samme hørte hun Trommehvirvler og Hurraraab. Flag og Guirlander saas overalt, og Blomster blev strøet paa Gaden. Folk klatrede op paa Galgen for bedre at kunne se. Bagved Trommeslageren kom en Rytter i skinnende, gylden Rustning med Laurbærkrans om Hjælmen. Folk trængtes og puffedes, skrigende sig hæse. Lange Geledder af Soldater fulgte Rytteren, og da Fanen blev ført forbi, kulminerede Folkets Henrykkelse. De kyssede Støvet for Soldaternes Fødder og raabte: „Leve Fanen!"

Sandheden var den eneste, der kunde se Uhyret, som skjulte sig i den gyldne Rustning. Da Larmen og Raabene døde hen i det Fjærne, steg hun op til Galgen, tog Ynglingens Legeme ned, svøbte det ind i sin Kappe og bar det i sine Arme, som en Moder sit Barn. Hun løftede sit Blik og raabte truende: „Hvorlænge endnu? — Hvorlænge? — — —

Efter „Liberty".

J. T.

Vor Skarnkasse.

Det fri Amerika. „Den amerikanske sociale Mekanisme har Borgermottoet: Fuld personlig Frihed til alles Bedste."

Denne Passus af den literære Pranger Johs. V. Jensen viser, at dens Forfatter staar endnu lavere som Tænker end som Stilist. Det maa dog være selvindlysende, at en „social Mekanisme" ikke giver „fuld personlig Frihed", da hele Mekanismen derved er ude af Verden og har veget Pladsen for det anarkistiske Samfund.

En ganske anden Besked om Amerika giver Max Baginsky, der erklærer, at intet Sted bliver den personlige Friheds Forkæmpere saa brutalt forfulgte som i Republiken. Afholdelsen af en Anarkistkongres kan t. Eks. ikke tænkes i Amerika, dens Delegerede vil simpelthen blive tilbagesendte.

Saa stor er Landets „fulde personlige Frihed".

Sagfører Hansen fik man altsaa fordrevet som Rigsdagsmand, fordi han ikke fandtes kvalificeret til et saadant Tillidshverv.

Mærkværdigt, at Røret i Andedammen vaktes, fordi Manden søgte at faa det mest mulige ud af sine Penge. Det fornærmede Samfund er jo netop baseret paa Aager, Tyveri og Vold, og naar da en Mand rigtig søger at udnytte disse Principer, saa møder den „offentlige Mening" frem med sin Støvlehæl, endda Forseelsen er begaaet indenfor de Grænser, som Loven sætter. Affæren bunder i rent og skært *Hykleri,* og Opinionen — repræsenteret af nogle Bladsmørere, der gladelig indlader sig paa Alt for Penge — kunde ganske rolig lade Manden blive, hvor han var. Sagfører Hansen bliver nemlig alligevel staaende som Type paa Tidens Geschæftsjageri og paa den gemene autoriserede Udbytningsmoral.

Censuren. At denne Autoritet ved sin direkte Aksjon lægger sig særligt for Had, afgiver den sidste Tid Bevis for. Fra vort Synspunkt ønsker vi selvfølgelig baade Censur og al anden Umyndiggørelse Fanden i Vold. Men da dens Eksistens nu engang er et Fakta, vilde det vel være rimeligt, at den optraadte konsekvent. Naar saaledes Fru Justitias Erkeengel for Kongeriget Danmark strangulerer Revuerne, maa det betragtes som en af de uskyldigste Misgerninger. Men naar hendes lille Vaabendrager, selve Censor, latterliggør Revueforbudet ved at anbefale Visemagere at lave „Ramme" om Produktet for at faa det opført. som Tilfældet f. Eks. har været med et „Stykke" kaldet „Den lille Varieté", opført paa Theaterdirektør, Bødker Rasmussens Kunstanstalt „Alhambra" — naar noget saadant kan finde Sted, er Censuren selv en vild Farce, og Eksemplet afgiver en passende Illustration til Departementschef Fris' Glæde over det *„faste, forstandige* Theatertilsyn".

Snild Afgørelse. Da Forretningsudvalget for de samvirkende Fagforeninger ikke kunde blive enige om, hvilke Repræsentanter, der skulde sendes til Kongressen i Kristiania, tog *alle* Billetten derover.

Unægtelig en praktisk Løsning og tillige den behageligste, især da noget saa generende som en Lockout var under Opsejling.

Ud til Bens. Efter sikkert Forlydende har Konsejlspræsidenten, den højtbegavede Hr. Christensen, efter et Par Aars energiske Anstrængelser, virkelig formaaet at bekæmpe sin Natur, og han bevæger sig nu gratiøst med Tæerne udad.

Benene er altsaa upaaklagelige, nu mangler kun Hovedet.

Røverier i Serbier. Der er hele Distrikter, i hvilke Røverhorderne har fremkaldt fuldkomment Anarki." Denne interessante Nyhed er laant fra „Politiken".

Da „Organet for den højeste Oplysning" vel maa vide, at Anarki og Røverhorder er uforenelige, eftersom disses Eksistens er betinget af Ejendomsretten, hvilken ikke kan tænkes i noget Anarki, maa Hensigten med Opsatsen være paa sædvanlig journalistisk Façon gennem Avisløgn at lægge os for Had. Bladet har saaledes Æren af tillige at være Organet for den *laveste* Moral.

Borgmester Jensen har, som man ved, nægtet at modtage en Guldmedaille som Belønning for sit brydsomme Arbejde under det truende Lockout-Uvejr, hvilket Arbejde førte til, at det ganske Samfund blev reddet.

Vi bøjer os beundrende for Borgmesterens Selverkendelse, og er ganske enig med ham i, at Saavel Samfundets Redning som hans egne Anstrængelser næppe er en Bønne værd.

Redningsmedaillen burde derimod højtidelig overrækkes den, der hurtigst og sikrest kunde skaffe os d'Hrr. Fibiger, Mollerup og Konsorter fra Halsen. Disse Demagoger kunde dog undværes, og Sindssygeanstalterne klager ikke over Mangel paa Arbejde.

Arbejdermødet paa Vennelyst. Ved denne Lejlighed opfordrede „Social-Demokraten" sine Fagforeningsmedlemmer til at prygle dem, der tilhørte det nye Arbejdsmandsforbund, og Borgerrepræsentant Sofus Mortensen gentog fra Talerstolen den samme Opfordring.

Til Sammenligning vil vi minde om samme Blad under den sidste store store Lockout, da det i høje Toner roste Arbejderne for deres rolige Holdning.

Ja, saadan skal det være: Den virkelige Modstander, Overklassen, skal behandles med Glacehandsker, mens Klassefællerne faar paa Snuden.

Fin Taktik.

Nemesis. Formanden for det nye Arbejdsmandsforbund, som længe har ivret mod Svendborg Margarinefabriks Regnskab, blev under Mødet paa Vennelyst blameret med den Oplysning, at han selv havde godkendt Regnskabet og paa daværende Tidspunkt erklæret Opponenternes Kritik for at være Sludder og Vrøvl.

Det gamle Ordsprog maa altsaa for en Gangs Skyld ændres derhen, at „men kan komme til at spytte i den Kaal, man har søbet af".

Alle anarchistischen Blätter werden aufgefordert Tausch-Exemplare an unsere Redaktion:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Kopenhagen, zu senden.

Nous demandons à toutes les gazettes anarchistes des exemplaires d'échange envoyer après l'adresse:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2, t. h., Copenhague.

All communications, exchanges etc. for „Anarkisten" to be adressed at our expedition:

J. Mortensen, Rørholmsgade 21, 2. t. h., Copenhagen.

Nørrebros Centraltrykkeri. — Blaagaardsgade 21